

so ga z vprašanji, kaj vse je videl tam gori pod nébesom in kdaj bodo smeli sami z njim itd. Škrjanček jim je komaj sproti odgovarjal.

Pa kmalu so jeli mladi škrjančki zopet noreti in se kopati v prsti. Stara dva pa sta jih gledala z nepopisno radostjo in se jim naposled še sama pridružila ter se ž njimi pomladila . . .

Srečni ptički! . . .

Aleksij Andrejev.

V kleti . . .

V kleti stanujemo. Prav pod stropom se svetli drobno okence, prašno in zamazano z blatom. Vselej, kadar se ob slabem vremenu pripelje gosposka kočija po ulici, pade nekaj blata na naše okence; tako postaja naše bivališče zmiraj bolj mračno in neprijetno . . .

Vseh otrok skupaj nas je čvetero, namreč: Lojzek, Martinek, Julka in jaz. Med seboj smo si jako slabi prijatelji; drugdrugemu smo nevoščljivi. To pa zato, ker nam mamica zjutraj, ko odidejo v tovarno, puste lonec fižola, ki je pa mnogo premajhen za štiri usta. Jojmene, kako se kregamo, ko pričnemo prazniti talonec! Jaz upijem na vse grlo, Lojzek lasá Martinka, Julka pa joka.

Kako sem jaz včasih hud na našega Lojzka! Vsede se na tla in dene lonec med noge, kakor bi mu bil sam gospodar, kakor bi bil samo on lačen. Martinek ima čisto prav, ako vzame žlico in ga lopne . . . Sevé, Lojzek je močnejši in povrne Martinku desetkrat. Pa tudi jaz sem včasih hudo lačen in zato kričim na vse grlo. Julka pa je še čisto majčkена in samo kremži svoj obrazek. Meni se pravzares smili, uboga Julka, in rad bi ji pomagal. Pa kaj, ko je Lojzek veliko močnejši in dovolj hudoben.

Taki smo! Kregamo se in hudujemo, dokler se ne naveličamo. Potem pa gre vse lepo povrsti. Najprvo se najé Lojzek. On izprazni časih polovico lonca. Potem dobi Martinek, nato jaz in končno tudi Julka.

Ko se potolaži naša lakota, tedaj pa mine so-
vraštvo. Iz kota v kot letamo kakor metuljčki; le škoda,
da je naše bivališče tako ozko. Na ulico pa ne smemo,
ker se bojimo, da bi nas kdo ne zatožil mamici. Pa
bi tudi na ulico šli prav radi, ako bi le smeli.

Posebno Julko vleče na ulico. Pod okno se vstopi
in kaže navzgor s prstkom. Kočija se pelje mimo, in
Julka misli, da je ptiček poletel preko ulice...

Na večer postane naše bivališče popolnoma temno.
Luči ne smemo prižgati in tudi ne moremo; kolikrat
smo že izfikali po žveplenkah, pa jih nismo našli.

Julko je tako-le zvečer prav rado strah; tudi jaz
se bojim, ker je tako strašno temno okroginokrog.
Julko tedaj primem za rokco, in skupaj se tiščiva, ker
se mizdi tako varnejše. Martinek in Lojzek pa stojita vsak v
svojem kotu in se pogovarjata. Navadno prične Martinek.

„Lojzek, ali si hud, da sem te udarij z žlico?“

— Nič nisem hud... Ali je tebe hudo bolelo,
ko sem te zlasal?...

„Bolelo, bolelo; pa zdaj ne več. — Lojzek, ali
je že pozno?“

— Pozno je že. Kmalu morajo priti mamica...

Tako se pogovarjata Martinek in Lojzek. Kmalu
nato pridejo mamica in prižgo luč.

„Mamica, jaz sem strašno lačen! Lojzek je po-
jedel pol lonca, in mi vsi trije pol,“ tako ondaj pri-
poveduje Martinek.

— „Le tiho, le tiho, otroci! Kmalu bo skuhana
večerja, potem pa pojdete spat...“ tako govore ma-
mica. Videti je, da so utrujeni in žalostni, ker imajo
mračne oči. Potem pa pristopi Julka k mamici in se jim
prime za krilce. Glavico skrije mamici pod predpasnik
in prične ihteti. — „Kaj pa ti je, moja mala?..“ vpra-
šujejo mamica in jo gladijo po laseh.

„Lačna... lačna...“

„Nič ne jokcaj, kmalu bo skuhano...“

ln res je kmalu skuhana kava za večerjo. Po
večerji pa poležemo vsak v svoj kot in zaspimo. Drugi
dan pa spet po navadi. Tako je naše življenje v kleti.

A. P. Grigorjev.

